Wiens blindheid? Wiens mening?

8 mei 1959
lezing 51

“Gegroet, lieve vrienden. God zegent jullie allemaal.

Jullie zoeken allemaal het koninkrijk Gods, het koninkrijk van liefde. Toch komen jullie talloze moeilijkheden tegen, moeilijkheden met andere mensen, ondanks het feit dat jullie zo vol goede wil zijn en bewust van de spirituele waarheid en van het belang van liefde. Deze obstakels ontstaan door je eigen blindheid waarin je gevangen zit en door je gebrek aan begrip voor de blindheid van anderen. Deze blindheid van anderen doet je pijn, terwijl je in je eigen blindheid je er zo weinig bewust van bent hoezeer en hoe vaak je de ander kwetst. Als je dit niet vergeet, lieve vrienden, dan zal dit het uitgangspunt, de noodzakelijke springplank zijn om verder te komen.

Met dit in gedachten zul je je bewust zijn van het gevaar dat je eigen blindheid (niet die van de ander) je vasthoudt in je verdriet en pijn over een echte of ingebeelde onrechtvaardigheid. Het is waar dat iets onrechtvaardig kan schijnen of zelfs kan zijn. Maar je zult er anders naar kijken als je je realiseert wat ik hier zeg. Steeds wanneer anderen je leed veroorzaken, zijn zij niet blinder dan jij, maar vaak zelfs minder! Als je dit begrijpt, kun je gaan te onderzoeken waar jouw blindheid is. Steeds weer bega je de fout te vechten tegen de blindheid van iemand anders, zijn gebrek aan begrip in plaats dat je tracht die van jezelf uit de weg te ruimen. Dit komt niet bij je op omdat je je eigen zaak zo ‘helder’ ziet en zelfs versterkt door in omgekeerde richting te denken. Als je dit in gedachten houdt, ga je automatisch steeds objectiever kijken wat een van de fundamentele voorwaarden is voor onbaatzuchtigheid en het vermogen om lief te hebben.

Hoe meer je je concentreert op je gekwetstheid, hoe moeilijker het voor je zal zijn je eigen kleine ego er buiten te laten en het gezichtspunt van de ander te zien en des te moeilijker zal je kunnen aanvaarden wat jij niet kunt veranderen. Hoe meer je vecht tegen alles dat je niet kunt veranderen – en dat is behalve jezelf zowat alles en iedereen - des te ongelukkiger zul je worden. Dit is het gevolg of je nu wel of niet gelijk hebt en of je nu wel of niet een uitweg vindt in een echt of vermeend onrecht dat jou is aangedaan. Hoe ongelukkiger je wordt door het onrecht dat anderen je aandoen, des te minder accepteer je wat je niet kunt veranderen. Dat betekent niet dat je onrecht zou moeten accepteren op een ongezonde of masochistische manier, of dat je om je schuldgevoelens te bevredigen gekwetst of onheus bejegend voelt. Ben je er op een gezonde manier van bewust dat de fouten van een ander je in werkelijkheid nooit kunnen schaden, maar wel als je je er op een verkeerde manier tegenover opstelt.

Iedere crisis, iedere zenuwinstorting is het gevolg van een verkeerde basis houding. Als je tijdig je houding zou veranderen zou het nooit tot een zenuwinstorting hoeven komen. Je kunt jezelf beschermen tegen zulke nare gebeurtenissen als je deze belangrijke waarheid echt tot je wil laten doordringen. Het zijn nooit de uiterlijke omstandigheden die hiertoe leiden, maar je verkeerde houding. In feite is een zenuwinstorting in oorsprong een kinderlijke woede-uitbarsting in een hevige vorm, maar de grondhouding is hetzelfde. Ik heb de vorige keer woedeaanvallen behandeld in verband met een van de fundamentele vicieuze cirkels in een mens. Tijdens een zenuwinstorting zegt het onderbewuste: ‘doe me dit niet aan, dit is teveel. Ik kan alleen beter worden als deze afschuwelijke omstandigheden naar mijn zin veranderd zullen zijn.’ Dit, vrienden, is wat er werkelijk aan de hand is. Maar dit is de verkeerde houding. In dit emotionele klimaat heeft eigenzinnigheid sterk de overhand. Naar binnen gaan en onderzoeken wat er uit deze pijnlijke situatie geleerd kan worden is de enige juiste houding. Jullie weten nu allemaal voldoende, dat uit elke pijnlijke situatie een belangrijke les kan worden geleerd.

Een entiteit die met deze verkeerde houding, waarin eigenzinnigheid en zelfmedelijden voorop staan, van de ene incarnatie naar de andere gaat, probeert de wereld naar zijn hand te zetten. Als dit niet met macht kan worden bereikt, worden andere middelen zoals ziekte of een zenuwinstorting gezocht. Een dergelijke iemand schaadt zijn zielsstromen zozeer dat dit, in een incarnatie waarin deze houding op

de spits wordt gedreven, uiteindelijk een aanleg tot krankzinnigheid het gevolg kan zijn. Dit is een van de voornaamste oorzaken van krankzinnigheid. Ik zeg niet dat het de enige is, maar ik zou eraan toe kunnen voegen dat alle andere condities die krankzinnigheid veroorzaken op de een of andere manier met de hier genoemde gesteldheid verband houden. We zouden willen dat deze waarheid over de achtergrond van krankzinnigheid in jullie wereld meer zou worden herkend.

Hoe minder je je aan de wereld om je heen, aan omstandigheden die je niet kunt veranderen aanpast, des te meer vloeit je levenskracht in het verkeerde kanaal en wordt destructief in plaats van scheppend en vernieuwend; en het kan niet anders of je wordt daardoor ongelukkiger en onharmonischer. Het begint met onevenwichtige en opstandige buien die je steeds meer binnen een muur van afgescheidenheid, egocentriciteit en blindheid gevangen houden. Deze stemmingen brengen je tot daden en gedachten die alleen maar ongunstige gevolgen hebben. Dit kan op zijn beurt juist deze vicieuze cirkel weer versterken en je zult nog heviger in opstand komen tegen de wereld om je heen, blind als je bent voor de manier waarop deze gevolgen door jou werden veroorzaakt. De volgende stap zou kunnen zijn: voortdurende woedeaanvallen in de een of andere vorm. En tenslotte een zenuwinstorting met de heimelijke hoop dat dit mensen en omstandigheden zal veranderen. En als je leven na leven in de aardse sfeer terugkomt om juist dat te leren, zal krankzinnigheid uiteindelijk het gevolg zijn als je dat niet leert.

De oorsprong van milde woede uitbarstingen en van krankzinnigheid zijn hetzelfde. De grondhouding is vanuit spiritueel en psychologisch oogpunt hetzelfde. Alleen de mate waarin verschilt, maar de richting van de zielsstromen, de gedachten, emoties en mentaliteit is in wezen hetzelfde.

Geestelijke en emotionele gezondheid hangen in hoge mate af van het vermogen en de wil om ongewenste omstandigheden te accepteren en je aan te passen door uit te vinden wat je eruit kunt leren, door de strijd ertegen op te geven, innerlijk te ontspannen en je te concentreren op het feit dat jijzelf deze onwelkome toestand veroorzaakt hebt. Daar heb je een bepaalde nederigheid en flexibiliteit voor nodig. Het maakt dat starre eigenliefde, die het leven niet kan nemen zoals het is en het feit ontkent dat jijzelf je leven hebt vorm gegeven, verdwijnt. Dikwijls zoek je de oorzaak ook wel in jezelf, maar tegelijkertijd pas je je niet

op de juiste manier aan. Dat komt doordat je op de verkeerde manier zoekt; heimelijk zoek je zelfrechtvaardiging ergens ver buiten je. Het echte antwoord is veel dichter bij dan je denkt of bereid bent te kijken. De enige oplossing is dus een ommekeer en een diep besef dat jij eerst moet veranderen voordat je kunt verwachten dat je leven verandert. Als je echt wilt, zal het antwoord naar je toe komen. En misschien zal het beste antwoord gegeven worden door juist die mensen die je gekwetst hebben.

Als jullie, mijn oprechte lieve vrienden, telkens als dit aan de orde is, willen proberen, dan zul je de innerlijke vrijheid bereiken waar je naar streeft. Alleen zo kan je het bereiken. Wanneer je de kleine genoegdoening van het gekwetst en miskend zijn kunt opgeven - ja, er is naast pijn ook genoegdoening - en vervangt door de hier boven beschreven houding. dan zal je voldoening groter, vollediger en duurzamer zijn, zonder pijn en disharmonie. Zo bevrijd je jezelf van je blindheid. En zo wordt je begrip voor anderen automatisch groter - en dit ruimt je pijn en gekwetstheid op. Die dingen zijn al vaak gezegd, maar voor veel van mijn vrienden moeten ze steeds weerherhaald worden. Ik zeg dit met alle liefde die ik voor ieder van jullie heb. Je ervaart opluchting, verheldering en bevrijding als je het probeert, dat kan ik je beloven

We zullen nu over het onderwerpen *meningen* gaan praten. Het wordt op dit pad steeds belangrijker om uit te vinden wat je echte overtuigingen zijn. Velen van jullie zijn zich totaal niet bewust van het feit dat je overtuigingen hebt die je ooit als het ware ‘kant en klaar’ hebt aangenomen. Je hebt ze aangenomen zonder jezelf af te vragen of ze werkelijk echt van jou zijn en waarom. De menselijke persoonlijkheid is vaak zo blind, zozeer in beslag genomen door zijn eigen emotionele problemen. dat hij er zich niet bewust van is dat hij 1) er overtuigingen op na houdt die niet van hemzelf zijn en 2) waarom hij dat doet. Om te beginnen doet het er niet toe of de opinie die je er op na houdt op zich misschien wel juist is. Als het niet jouw eigen mening is en als je die niet door rijpe overwegingen hebt bereikt, dan is dat schadelijker dan een verkeerde mening die je eerlijk zelf ontdekt hebt. Dit verrast je misschien, maar ik zal proberen aan te tonen waarom je beter een verkeerde mening kunt hebben die echt van jou is, dan een juiste die dat niet is. In het eerste geval kun je je vergist hebben. Waarom niet? Jullie zijn mensen en dus kan je beoordeling fout zijn. Een eerlijke vergissing is, zoals ik altijd zeg, veel beter dan

gebrek aan moed en allerlei andere ongezonde en slappe redenen waadoor je je vastklampt aan een overtuiging, waar je zelf niet eerlijk achter bent gekomen.

Er zijn verschillende mogelijkheden waarom je meningen hebt die niet van jezelf zijn. Een daarvan is gewoon luiheid en traagheid. Iets wat je niet persoonlijk raakt is niet belangrijk genoeg om moeite voor te doen (in dit geval de moeite om onafhankelijk te denken omwille van de waarheid). Daardoor neem je snel meningen van anderen over. Geen mening hebben over een bepaald onderwerp dat voor jou niet belangrijk of interessant is, is iets heel anders dan er andermans meningen op na houden.

Ook minderwaardigheidsgevoelens kunnen een reden voor het niet hebben van een eigen mening zijn. Je bent er zo zeker van dat anderen het beter weten dan jij dat je liever op hun meningen vertrouwt dan op die van jezelf. Je realiseert je niet dat je nooit deze vicieuze cirkel kunt doorbreken als je op deze manier blijft doorgaan Hoe meer je vasthoudt aan overtuigingen die niet van jezelf zijn, hoe meer je jezelf er onbewust om veracht. En hoe meer je jezelf veracht, des te groter is je ‘behoefte’ meningen van anderen over te nemen. (Zo zie je dat iedere onjuiste innerlijke toestand een vicieuze cirkel schept, los van de grote vicieuze cirkel die ik de vorige keer heb besproken). De enige manier om deze cirkel te doorbreken, is de moed te hebben het onderwerp te onderzoeken en er vrij en onafhankelijk opnieuw naar te kijken. Als je dan tot een ander inzicht komt en je de moed hebt ernaar te leven en met je omgeving van mening durft te verschillen, dan zul je automatisch jezelf heel wat meer respecteren - en kun je deze specifieke vicieuze cirkel gaan doorbreken. Als je daarentegen opnieuw tot dezelfde overtuiging komt. maar deze keer een die echt van jezelf is geworden, dan zul je door de inspanning en moed die nodig zijn om jezelf te bevrijden van het juk van beïnvloeding hetzelfde resultaat bereiken

Een ander motief of reden om er meningen op na te houden die niet van jezelf zijn is je verlangen je aan te passen. Het eerder genoemde geldt ook hier, maar dikwijls komt er nog iets anders bij. Er zijn een paar onderverdelingen te maken in dat verlangen tot aanpassing. Bijvoorbeeld een kind, of iemand die nog niet volwassen is, voelt zich verschillend van zijn omgeving. Er is altijd het gevoel er niet bij te horen, geïsoleerd te zijn en uniek in negatieve zin. Daarom willen

kinderen vaak net als andere kinderen zijn en schamen ze zich over hun denkbeeldig ‘anders zijn’. Door het rijpingsproces van de ziel zal dit veranderen. En zo zal iemand geneigd zijn er meningen op na te blijven houden die niet van hemzelf zijn.

Nog een motief voor aanpassen en daarom niet voor je eigen mening durven uitkomen, ligt op het terrein waar je nog steeds rebelleert tegen autoriteit. We hebben dit al eerder besproken. Omdat je er nog steeds naar verlangt erbij te horen en omdat je rebellie verborgen is en niet op ieder gebied van je leven een rol speelt, wil je dit verzet goedmaken door je op andere manieren aan te passen aan je omgeving..

Een ander motief voor meningen die niet van jezelf zijn, is dat je daarmee dikwijls juist het verlangen dat je jezelf ontzegt, toedekt met de tegenovergestelde mening die je aanneemt. Omdat je verlangen niet overeenstemt met de publieke opinie, ben je overtuigd van de slechtheid ervan. Daarbij komt nog je algemene schuldgevoel dat voortkomt uit de belangrijkste vicieuze cirkel. Vandaar dat je je gedwongen voelt er een mening op na te houden die niet in harmonie is met je emoties en onbewuste verlangens. Of deze emoties en onbewuste wensen naar jouw mening al of niet wenselijk zijn doet hier niet ter zake. Maar nooit worden mogelijk verkeerde verlangens uit de weg geruimd door jezelf uit angst of zwakheid aan te passen aan de tegenovergestelde mening. Vaak zijn deze overtuigingen bijzonder star - en soms zelfs gewelddadig.

In al deze gevallen doe je je persoonlijkheid geweld aan. Het ontbreekt je aan moed jezelf te zijn en je eigen conclusies te trekken. En je versjachert de waarheid voor denkbeeldig persoonlijk gewin. Als je vanuit deze hoek naar het probleem kijkt komt het daar gewoon op neer in deze gevallen. Dit maakt je zelfverachting groter, ook al is dat gewoonlijk geheel onbewust.

Ik zou er nog bij kunnen zeggen, dat je er dikwijls bepaalde meningen op na houdt, alleen omdat die precies het tegenovergestelde zijn van de opvattingen van een gehate of afgewezen autoriteit, of dit nu een van de ouders is of iemand anders. In dit geval is er geen sprake van aanpassen, maar van precies het tegenovergestelde. Het is uitdaging, rebellie en haat; het zijn subjectieve emotionele redenen in plaats van een rijpe beoordeling die maken dat je bij een mening blijft. Je bent er net zo in gevangen als bij aanpassing. Je bent net zo afhankelijk.

Je kunt nu vast wel zien hoe schadelijk het is een mening te hebben over iets waar je niet uit je eigen ervaring, vrij van emotionele betrokkenheid, achtergekomen bent. Het is daarom heel belangrijk dat je je overtuigingen vanuit dit gezichtspunt onderzoekt bij het werk wat je op dit pad doet. Ontdek waar je op deze manier nog vast zit en wat op jou van toepassing is. Misschien geldt voor jou een combinatie van al die motieven. Soms kan één de overhand hebben, maar kunnen de andere ook aanwezig zijn.

Het gevaar bestaat dat jouw intellectuele rationalisaties - de manier waarop je de geldigheid van je opinies tracht te rechtvaardigen - de zwakke en afhankelijke motieven kunnen verbergen. Vergeet niet dat het er hier niet om gaat of een mening juist is. Wat je denkt of zegt kan juist zijn, maar waarom ben je echt deze overtuiging toegedaan? Hoe kwam je daarbij? Wat zijn je innerlijke motieven? Dit is wat dit werk zo moeilijk maakt. De overtuiging kan zo sterk zijn dat je de emotionele, subjectieve en persoonlijke redenen die erachter liggen niet kunt vinden. Het vereist de allergrootste eerlijkheid tegenover jezelf en meer dan dat. Het vereist ook een begrip voor al deze subtiliteiten en een diepgewortelde wil om ze op jezelf toe te passen, om in jezelf de emotionele gekleurdheid te ontdekken hoe je omgaat met bepaalde meningen die je hebt. Door naar je reacties te ‘luisteren’ of ze te voelen zul je bij de oorzaak van deze vraag komen. Pas op voor je goede redeneer vermogen. Hoe handiger je daarin bent, hoe groter het gevaar is dat je je werkelijke motieven verbergt.

Ik stel voor dat je een paar algemene onderwerpen neemt waar je een uitgesproken mening over hebt en dat je die gaat onderzoeken. Door jezelf en met degene met wie je samenwerkt. Neem iets wat iedereen aangaat, bijvoorbeeld politiek, godsdienst, je ideeën over liefde en seks, of wat dan ook. Hoe denk je er echt over? Waarom? Kijk of je dezelfde mening zou hebben als je in een andere omgeving was opgegroeid. Zou je dezelfde mening hebben als andere invloeden een rol hadden gespeeld? Als je persoonlijke omstandigheden in het leven anders waren geweest? Dit is verfrissend omdat het je een meer objectieve kijk zal geven. Je kunt altijd een rechtvaardiging vinden voor bijna ieder gezichtspunt. Ook in het tegenovergestelde gezichtspunt zit altijd iets van waarheid. Probeer het te zien en probeer dan te ontdekken hoe subjectief je tot dusverre misschien was. Het is al een grote vooruitgang als je erin slaagt toe te geven dat je er persoonlijk belang bij hebt aan je mening vast te houden en dat je reden

daarvoor niet uitsluitend is gebaseerd op objectieve overwegingen. Deze eerlijkheid tegenover is heel goed voor je ziel.

Zijn er vragen over dit onderwerp?"

VRAAG: Er is iets dat ik niet helemaal begrijp. Het lijkt me toe dat er vaak niet genoeg tijd is om zoveel gegevens te verzamelen en te onderzoeken om tot een adequate mening te komen over van allerlei. En daarom ben je wel gedwongen om een mening te vormen op emotionele gronden.

"Laat ik om te beginnen deze vraag stellen, lieve vriend. Ben je je werkelijk bewust dat je een mening op emotionele gronden hebt aangenomen? Ik twijfel daar heel sterk aan".

VRAAG: Nou, ik ben er zeker van dat je je daar vaak niet bewust van bent. Soms ben je je daar wel bewust van. Bijvoorbeeld wanneer het onderwerp niet belangrijk genoeg is om er je beperkte tijd aan te geven.

"Op het moment dat het je emotioneel raakt, is het onderwerp van belang. Alleen als je emotioneel niet geraakt bent is het onbelangrijk. Er zijn veel vraagstukken die je emotioneel niet raken. Als het niet belangrijk voor je is kun je zeggen: "Ik weet het niet." Je hebt dan geen mening. Neem bijvoorbeeld een of ander wetenschappelijk onderwerp; in zo'n geval zal het niet zo moeilijk voor je zijn om te zeggen dat je het niet weet. Het raakt je niet persoonlijk. Maar de wetenschapper die op dit speciale gebied werkt, kan emotioneel erbij betrokken zijn. Maar misschien ook niet, hoewel het onderwerp toch belangrijk voor hem is. Daarom moet hij het bestuderen. Maar jij zou kunnen zeggen dat je geen bepaalde mening hebt over het onderwerp, behalve wanneer je te trots bent om toe te geven dat er een onderwerp is waar je niets van af weet. In dat geval raak je emotioneel betrokken. En dan zou je misschien een mening hebben over iets waar je te weinig of niets van weet. Want het is volkomen waar, dat je onmogelijk alle onderwerpen, die er bestaan, kunt bestuderen. Ik heb niet gezegd dat je over alle onderwerpen een mening moet hebben. Ik heb alleen gezegd, dat als je een mening over iets hebt, die van jezelf hoort te zijn.

Bovendien is het moment waarop je je realiseert dat je mening op emoties gebaseerd is en daardoor subjectief, al een grote stap - zelfs als

het toevallig objectief ook nog waar zou zijn. Veel mensen zijn zich daar totaal niet bewust van. In feite is de reden waarom ik het vanavond over dit onderwerp heb gehad juist om je te helpen dat te ontdekken. Misschien is dit voorlopig wel het beste wat je zou kunnen doen. Je kunt niet meteen helemaal objectief worden. Om tot werkelijke onthechting te komen, moet je door het stadium heen waarin je je realiseert, dat je op bepaalde levensgebieden niet objectief kunt zijn. Het is goed om te zeggen: "Op dit punt ben ik niet objectief, want ik ben emotioneel betrokken. Op dit moment is dit mijn mening, maar ik realiseer me dat het subjectief is en ik zal het niet al te serieus en met een korreltje zout nemen." Het wordt gevaarlijk wanneer je ervan overtuigd bent dat je mening objectief is en niet met goede argumenten aankomt, terwijl je je er totaal niet van bewust bent dat je ondanks alle goede argumenten er diep en subjectief bij betrokken bent. "

VRAAG: Heb ik verkeerd begrepen dat u heeft gezegd dat je een mening moet hebben over onderwerpen waar je weinig of niets over weet?

"Dat heb je zeker verkeerd begrepen. Je kunt over zoveel onderwerpen als je maar wilt, zeggen dat je het niet weet. Dat is prima. Wat ik bedoel is dat je alle onderwerpen waarover je een eigen mening hebt moet onderzoeken. Je hoeft je niet bezig te houden met onderwerpen die voor jou niet belangrijk of interessant zijn en waarvan je eerlijk toegeeft er niets over te weten. Maar als je je niet op je gemak voelt wanneer je met een tegengestelde mening te maken krijgt, wanneer je je boos voelt van binnen of wanneer je een grote drang voelt om anderen ervan te overtuigen dat jouw mening de juiste is, dan zou je moeten onderzoeken in hoeverre je er zelf bij betrokken bent. Het zou dwaas zijn als ik je aan zou raden een mening te hebben over ieder denkbaar onderwerp. Is dat duidelijk? Begrijp je het nu?" *(Ja)*. "Kun je zeggen wat niet duidelijk is*?*"

VRAAG: Eén ding nog. als ik nog wat tijd mag nemen. "Zeker" *Wat moet je doen als je niet in staat bent een mening te hebben over een onderwerp waarover de meerderheid wel een mening schijnt te hebben?*

"Dat doet er niets toe. Het feit dat veel mensen meningen hebben - vaak niet hun eigen - is geen reden voor jou om een mening te moeten hebben over onderwerpen die je niet bestudeerd hebt. Daar is niets

verkeerds aan. Alleen als het een patroon wordt, als je geen mening kunt vormen over onderwerpen die wel van belang voor je zijn - dan zou je ernaar moeten kijken. Wanneer je het patroon onderzoekt, zal het je iets onthullen. Je zult ontdekken waarom je niet in staat bent een mening te vormen en welke psychologische redenen erachter zitten. Het zou een angst kunnen zijn je ergens mee te verbinden. Het zou kunnen dat iemand nooit een eigen mening wil hebben om wrijving te voorkomen en zo aardig en 'gerespecteerd' te worden, om nooit van anderen te verschillen en om een bepaalde verantwoordelijkheid uit de weg te gaan. Op het moment dat je een overtuiging hebt, houdt dat een zekere verantwoordelijkheid in. Dat kan erachter zitten en door een klein en ogenschijnlijk onbelangrijk symptoom kun je iets veel belangrijkers op het spoor komen. Door dit werk te doen en door op je leven terug te kijken vanuit dit speciale gezichtspunt, kun je bepaalde aanwijzingen vinden of je er meningen op na houdt die niet van jezelf zijn, of dat je er niet toe in staat - ik zou eerder zeggen, niet toe bereid bent, om emotionele en psychologische redenen, die nog steeds verborgen zijn je een mening te vormen. Is dat duidelijk" *Ja, heel veel dank.*

"Welnu, dat is de bedoeling van deze avond, lieve vrienden. Vooral voor die vrienden die niet regelmatig in staat zijn te komen om privé sessies te doen, zou er de mogelijkheid moeten zijn hier vrijuit vragen te stellen. Niemand zou verlegen hoeven te zijn, zelfs als een vraag drie of vier keer gesteld moet worden als het nog niet duidelijk is. Alsjeblieft, voel je allemaal vrij om zoveel te vragen als je maar wilt en laat je verlegenheid varen."

VRAAG: Na de dood desintegreert het fysieke lichaam; daarna een van de subtielere lichamen. Is dat het etherische of het astrale lichaam?

"Nou, mijn beste, het is niet nodig daar nu op in te gaan. Daar is genoeg over geschreven in occulte en esoterische literatuur. Het is overigens niet echt belangrijk."

VRAAG: Dat was maar een gedeelte van de vraag die ik in gedachten had. Als het spirituele lichaam maar een lichaam is, heeft dat dan een of andere voelende emotionele persoonlijkheid?

"Ja, maar op een heel andere manier. Zeker, iedere spirituele entiteit is,

daar hij door God is geschapen, een persoonlijkheid en heeft daarom gevoelens, reacties en meningen. Maar zij verschillen sterk van de onzuivere persoonlijkheid. Je eigen hogere zelf, het Goddelijke wezen dat in jezelf leeft, registreert, voelt en ziet maar net zoals jouw gevoel verschilt van dat van een kind. Jouw reactie zou in bepaalde omstandigheden heel anders zijn dan de reactie van een kind. Als de lievelingspop van een kind kapot is gegaan, zal het denken dat dit het einde van de wereld is. Het kind kan niet zien dat dit geen echte tragedie is. Jij kunt als volwassene met het kind meevoelen. Je zult zijn verdriet begrijpen, maar je zult door dit verlies niet net zo getroffen zijn. Een soortgelijke relatie is er tussen je ongezuiverde en je goddelijke persoonlijkheid. De laatste beziet en observeert je uiterlijke persoonlijkheid. Hij verschilt vaak van mening over wat goed voor je is. Hij probeert je de juiste weg te wijzen. Soms laat je je leiden, maar soms ook niet. Je eigenzinnigheid en blindheid staan in de weg. Het feit, dat je goddelijke persoonlijkheid niet op dezelfde wijze voelt en reageert als je uiterlijke persoonlijkheid, betekent echter niet dat hij niet eveneens voelt en reageert. Maar die gevoelens zijn verfijnd en veel wijzer. Het doel ligt veel hoger. Hij heeft een veel ruimere kijk op de dingen en kan verder zien."

VRAAG: Ons wordt gezegd dat liefde iets is dat groeit. Maar als we nog niet genoeg liefde in ons hebben en ons soms afvragen wat we het beste kunnen doen, voelen we toch dat we het juiste moeten doen, zelfs als we er nog niet helemaal klaar voor zijn en dat we het uit liefde zouden moeten doen. Is het dan verstandig het als een 'moeten' te doen?

"Dat hangt er van af. Je kunt het niet generaliseren met 'ja' of 'nee'. Het hangt af van wat er aan de hand is en hoe het 'moeten' uitgevoerd wordt. Een 'moeten' uit dwang is natuurlijk niet aan te raden. Maar laten we zeggen, dat je je tijdens je vooruitgang op dit pad op het gebied van zelfinzicht realiseert dat je bepaalde dingen op zich juist en goed hebt gedaan, zonder dat je er met je gevoel bij was. Je hebt gedaan wat juist was vanuit zwakke en ongezonde motieven, omdat je op een beloning uit was, of een schuldgevoel bevredigde, of een verlangen naar zelfvernietiging koesterde. Dit komt allemaal neer op dwang. Soms kan het - afhankelijk van waar het om gaat - goed zijn om niet door te gaan met het juiste te doen, tot je in staat bent het van ganser harte te doen. Maar in andere gevallen is je verlangen nog steeds zo onzuiver, dat daaraan ruimte geven anderen zou kunnen

schaden en jezelf natuurlijk ook. Dit herken je. Een deel van je persoonlijkheid wil dit te voorkomen. Een ander deel wil dat niet. Tot dusverre heb je het juiste gedaan vanuit gemengde motieven. Deels vanuit de goede, maar voor een deel was je bang voor de zwakke en ongezonde motieven en dekte je die toe met juist handelen. Door dit feit te herkennen zul je natuurlijk doorgaan met doen wat juist is, maar nu zul je je bewust zijn van je innerlijke motieven en door te geloven dat je motieven allemaal zo mooi en zuiver zijn jezelf niet voor de gek houden. Op dat ogenblik verdwijnt de dwang. De daad zal hetzelfde blijven. maar het motief zal door het te erkennen veranderd zijn, zelfs als je nog steeds niet in staat bent een zuiver motief van liefde te hebben.

Het gevaar bestaat dat iemand, wanneer hij ontdekt dat zijn andere motieven dwangmatig en niet helemaal echt waren, in het andere uiterste vervalt door lucht te geven aan zijn onzuivere gevoelens. Hij had vanuit verkeerde motieven juist gehandeld en denkt nu dat het goed is om het verkeerde te doen vanuit het zogenaamde ‘juiste’ motief om het zo maar eens te zeggen. Hij denkt dat hij op die manier tenminste eerlijk is. Om eerlijk te zijn hoef je niet iets schadelijke en egocentrisch te doen. Het is voldoende als je erkent dat je motieven niet zuiver zijn, dat je nog niet in staat bent een zuiver motief van liefde te hebben. Overigens is het nooit je hele persoonlijkheid die zelfzuchtige wil zijn. Het is alleen maar een deel van jou. In het tussenstadium, nadat je bent opgehouden met zelfbedrog en dwangmatig handelen en voordat je in staat bent één te zijn met je goddelijke zelf, kun je doorgaan met het juiste te doen, terwijl je je nu realiseert hoe je je voelt en je beseft dat je wilt stoppen met je gesjacher om bepaalde resultaten te behalen. Dit zal de kloof overbruggen totdat je je goddelijke zelf zichzelf kan laten manifesteren. Dat is de wijze waarop je liefde moet leren. Eerst eerlijkheid tegenover jezelf én over je motieven van vroeger én van nu. Dan is het tweede stadium: doorgaan met de juiste handeling op zich, zelfs al kun je nu nog niet liefhebben. Het verkeerde doen is net zo min waar als het juiste doen tot nu toe voor jezelf was. Want zolang je in dit opzicht nog niet zuiver bent, is je persoonlijkheid altijd verdeeld. Wanneer je één bent met jezelf heb je volledig lief. Tot die tijd moet je erkennen dat je dat doel nog niet bereikt hebt, maar dat betekent nog niet dat je de juiste daad moet opgeven. Op deze manier zal er langzaamaan iets in je gaan groeien en bloeien: door het juiste te doen zonder zelfbedrog, hoop je dat je op een goede dag in staat zult zijn je helemaal één te voelen met je handeling. Zo zal de licht- en

liefdeskracht in je ziel zich ontwikkelen. Begrijp je het?"

VRAAG: Ja, dat is heel duidelijk voor zover het gaat van de een naar de ander. In een van de vorige lezingen is ons verteld dat geen enkel menselijk wezen helemaal kan liefhebben of volmaakt kan zijn. Hoeveel liefde zal iemand dan van een ander kunnen verwachten? Kan hij verwachten dat men van hem houdt met al zijn fouten?

"Het verwachten van liefde en het uitblijven ervan kan een fundamentele sleutel zijn. Want wat betekent dat? Het betekent in feite dat je nog steeds aan het marchanderen bent van binnen. Het betekent dat je diep in jezelf zegt. "ja, ik zou wel willen liefhebben, maar op voorwaarde dat het veilig is. En het kan alleen maar veilig zijn als ik evenveel liefde terugkrijg als ik geef". Het vergt veel zoeken tot je begint te begrijpen dat mensen op veel verschillende manieren kunnen liefhebben. Als je dit begrijpt zul je ontdekken dat je kunt liefhebben zonder liefde van daar uit terug te verwachten. En je zult gaan zien, dat een klein gebaar voor de een, een veel grotere betekenis kan hebben dan een groot gebaar voor een ander. Het is zo betrekkelijk en je gevoel hiervoor zal ontwikkeld worden. Je zei: "Kunnen we verwachten dat men van ons houdt met onze fouten?". De beste houding zou misschien zijn dat je verwacht dat mensen net zoveel van jou houden met jouw fouten als jij van anderen houdt met hun fouten. Het klinkt misschien heel streng, maar dat is het niet. Zo werkt het magnetisme van de zielsstromen. De mate waarin jij onverdraagzaam bent voor andermans fouten, is dezelfde als waarin jijzelf beoordeeld zult worden en dat is ook weer een graadmeter voor de liefde die je zult oogsten. Er is geen andere weg."

VRAAG: Over het juiste handelen: hoe kan iemand die zo dwangmatig is, een juiste handeling van een onjuiste onderscheiden?

"In veel gevallen kan hij dat niet, maar vaak ook wel. In veel gevallen is het duidelijk dat het ene alternatief juist is en het andere egocentrisch."

VRAAG: We hebben nu wel geleerd dat wat wij in onze terminologie hier op aarde als liefde beschouwen, in feite heel vaak op haat neerkomt.

"Als het alternatief niet zo duidelijk is, zou iemand in die staat geen

belangrijke beslissingen moeten nemen, totdat hij meer helderheid heeft over zichzelf. Ik had het over de kleine daden van alledag, waarbij iemand geconfronteerd wordt met het alternatief van een duidelijk egocentrische of juist onzelfzuchtige daad. In deze zin heb ik het probleem besproken. Het andere probleem dat je nu aandraagt is een heel ander onderwerp. Ik stel voor het daar de volgende keer over te hebben. Ik zou er dan graag dieper op in willen gaan. Het zijn twee verschillende vraagstukken..

En nu, lieve vrienden, wees allen gezegend in de naam van God. Ga verder op je pad. Ga zo door, Gods kracht en licht kunnen altijd naar je toe komen, zelfs als het er soms hopeloos en somber uitziet. Maar vergeet nooit dat Gods licht weer naar je toekomt, zolang je maar bereid bent. De zon zal weer schijnen. Ik zegen jullie allen hier.

Wees in vrede, mijn vrienden, wees in God”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1959.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Whose Blindness? Whose Opinion?'
Vertaling door Edda Bussemaker – Reijers in 1987;
herzien in 1999 door Margriet Versteeeg.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*